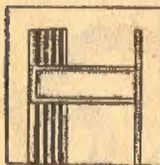
SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 3 MAART 1938

DAT GRAPJE GING NIET DOOR!!

HOE DE PETERSELIE ONTSTOND

HANSJE had een eigen moestuintje en daar was hij heel trotsch op. Het tuintje was niet groot, maar Hansje hield het keurig en netjes in orde en hij had zijn klein perceeltje ingedeeld in allerlei langwerpige en rechthoekige stukjes, waarop hij dan het een en 't ander, dat hij van moeder kreeg, in het begin van de lente kon zaaien.

Zoo had hij ieder jaar ook wat peterselie gezaaid en die peterselie was Hansje's trots. Daar hield hij van. Hij was dol op die gekrulde blaadjes, die, zoools Hansje zei, leken of er een schot hagel was doorheengevlogen.

Maar wat Hansje het meest nieuwsgierig maakte was de vraag: **h o e** kwam het dat andere plantjes mooie gave blaadjes hadden en geen gaatjes? Hansje had het al gevraagd aan een paar vriendjes, maar die wisten het evenmin. En vader ook al niet. Dus klampte Hansje op zekeren avond moeder aan. Want moeder was in Hansje's oogen de levende vraagbaak. Je kon moeder vragen wat je wou, maar altijd wist ze 'r een antwoord op te vinden. Alleen moest je precies weten wanneer je met die vragen aankwam, want moeder had het druk en hield niet van overbodig en lastig gezeur.

Dus stapte Hansje op een avond naar moeder en zei: „Moeke, hoe komt mijn peterselie toch aan die gaatjes en die scheurtjes?"

„Ik heb al lang verwacht, dat je

EEN SPROOKJE

dat zou vragen, Hansje," lachte moeder. „Kom eens even hier dicht bij me zitten, dan zal ik je eens een mooi verhaaltje vertellen.

Kijk, er was eens een heel oude man die, ver van het lawaai van de wereld, in de bosschen leefde, te midden van de heerlijke stille natuur. Hij had een klein huisje gebouwd en rondom dat huisje had hij een tuin aangelegd. Daar die man oud was, had hij niet veel noodig om te leven. Vruchten vond hij in de bosschen, waar hij omging met groote en kleine dieren en daarom kweekte hij in zijn tuin niets anders dan allerlei bloemen. Een groote voorliefde had hij voor tulpen. Je kent ze wel: die mooie, veelkleurige kelken op slanke, hooge stengels, met hun blaadjes als zacht fluweel?"

„Moeder," zei Hansje, „zijn dat die bloemen niet waarin de feeën gaan slapen, wanneer ze moe zijn?'

„Ja, Hansje," zei moe, „over die feeën wou ik het nu net hebben, want ze spelen een groote rol in dit verhaaltje. Moet je even hooren. Die oude man was ook 'n wijs man, die tijdens zijn verblijf in de bosschen veel had geleerd. Hij had veel vrienden onder de dieren en ook de boschfeeën waren hem goed gezind, omdat hij zooveel hield van de bloemen en vooral van de tulpen, die de feetjes als hun paleisjes beschouwden. Hij zag ze vaak zitten overdag op den rand van de schitterende kelkjes en klapwieken met hun doorzichtige vleugeltjes en telkens als de oude man verscheen, lachten zij hem vriendelijk toe.

Het waren mooie, zonnige dagen voor den oude, maar zooals 't gaat hier beneden, aan alles komt een einde. De dagen van den ouden wijze waren geteld. Hij werd ziek. Zijn kwaal verergerde met den dag en tenslotte ging zijn leven uit als een uitgebrand nachtpitje.

De feeën waren eerst boos omdat de oude zijn bloemen in den steek liet. Ze vonden het heel onaardig van hem, dat hij nu plots niets meer scheen te voelen voor al die mooie bloemen, die hij met zooveel zorg had aangekweekt, maar toen ze eindelijk tot de ontdekking kwamen, dat hun oude vriend was gestorven, waren ze zeer bedroefd en zeiden tot elkaar: „Wie zal nu voor onze mooie woning zorgen?"

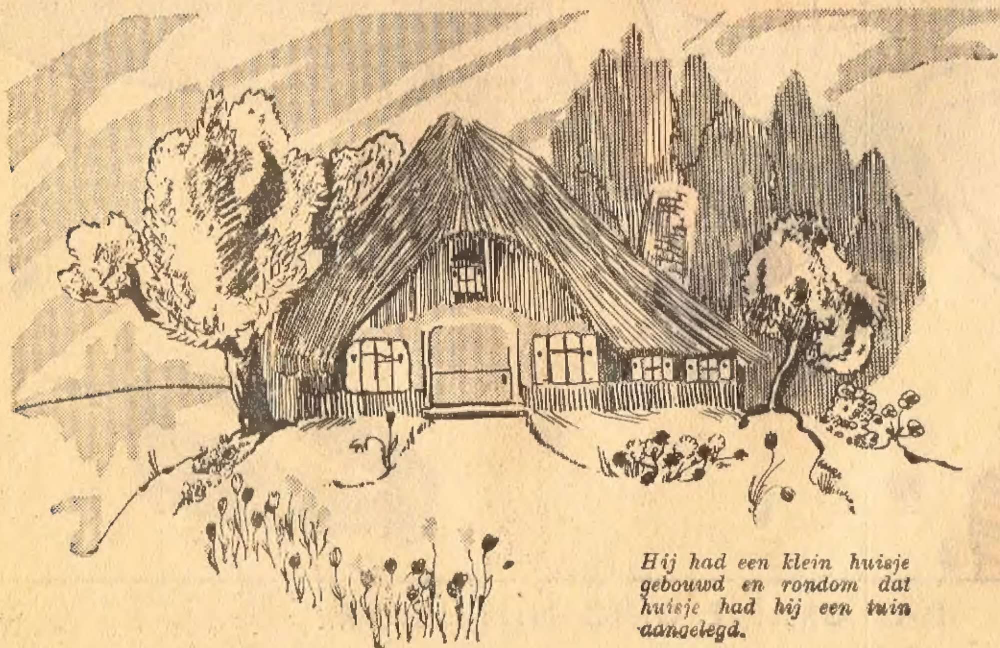
Ja, Hansje, dat was een lastig vraagstuk, niet? De feeën hadden al zoo lang in dien tuin in het bosch gewoond en je weet, zoo gaat het ook met de menschen: wanneer ze ergens heel lang hebben gewoond, kunnen ze moeilijk van dat plekje afscheid nemen. Jij zou je moestuintje toch ook niet graag missen, hè, kleine vent?"

„Nee, moeke," zei Hansje. „Was er dan niemand die medelijden had met de feeën?"

„Luister," zei moeke. „Op zekeren dag verscheen er een nieuwe bewoner van het huisje in 't bosch. Een groote, magere man, die erg norsch keek en al dadelijk zei, toen hij huis en tuin zag: „Wat een janboel!" De feeën, die net over den rand van de overgebleven bloemenkelken keken, waren eerst blij, dat er weer iemand in het huisje kwam. Nu, dachten ze, zullen we weer verzorgd worden en nieuwe paleisjes krijgen.

Helaas, wat kwamen ze bedrogen uit!

De nieuwe bewoner vond het immers jammer, dat al die grond niet beter werd benut. Bloemen telen vond hij louter een verkwisting van geld en moeite, en hij was dan ook vast besloten daar eens en voor altijd een eind aan te maken.

Hij had een klein huisje gebouwd en rondom dat huisje had hij een tuin aangelegd.

Wat waren die lieve feeën bedroefd en.... woedend!

Op een morgen verscheen hij, gewapend met een lange schop, en daar hij de taal der feeën niet verstond, hoorde hij hun weeklagen en geroep niet, toen hij de scherpe spade in den grond stak en zonder erbarmen alle tulpen, die in het tuintje stonden, tegen den grond legde.

Wat waren die lieve feeën bedroefd en.... woedend! Zij, die niet vlug genoeg konden wegkomen, waren bevuild door de aarde en met tranen in de oogen moesten ze machteloos toezien, hoe het eene paleis na het andere werd vernietigd.

Maar....daar namen ze geen genoegen mee. Nee! Dienzelfden nacht hielden ze grooten raad op de mooie open plek in het bosch, dicht bij den vijver met de gele en witte waterlelies, en de groote feeënraad besloot den nieuwen bewoner eens een gevoelig lesje te geven.

Natuurlijk wist de hutbewoner daar niets van. Het was geen onwil van hem. Maar hij was een arme drommel en dat stuk grond kwam hem goed van pas om iets te telen, dat hij later op de markt in de stad kon te gelde maken. Bloemen, zoo dacht hij, brengen weinig of niets op. Waarom zou ik geen groente telen, die ik later, vooral in het voorjaar, tegen een goed prijsje aan de stadsmenschen kan verkoopen?

Hij spitte zijn grond zorgvuldig om, verdeelde hem in vakken en bedden. Hij zaaide en plantte, wiedde ook iederen dag en de feeën bespiedden hem vanuit de verte. Ze wachtten op de gunstige gelegenheid.

Eindelijk kwam die. De boschbewoner had ook peterselie gezaaid en de plantjes stonden al mooi boven den grond. Maar ze hadden toen nog andere blaadjes dan nu.

De feeën kwamen op een nacht naar den tuin van den hutbewoner. O, ze waren heel talrijk, want allemaal wilden ze deelnemen aan dien straftocht tegen den boschbewoner. Er waren kleine en groote, jonge en oude en op een afgesproken teeken vlogen ze met z'n allen den tuin binnen, naar de bedjes peterselie, en begonnen met hun kleine teere handjes te rukken en te trekken aan de blaadjes, zoo snel als ze konden.

Och, och, wat zagen die blaadjes er den volgenden morgen uit! Allemaal gescheurd en stukken uitgerukt. Het leek er niet meer op. De boschbewoner zag het 's morgens ook en stond verwonderd te kijken.

Maar zijn onrust verdween, toen hij zag, dat die plantjes, die zoo jammerlijk gehavend schenen, toch best doorgroeiden. „Kijk," dacht hij, „dat is een nieuwe soort peterselie. Die heb ik nog niet gezien. Die zal er wel ingaan in de stad. Dit plekje zal me geluk aanbrengen."

En zoo was het. De listige wraak der feeën had een heel ander resultaat dan ze verwacht hadden. Die mooie gekrulde blaadjes met hun leuke gaatjes werden veel gevraagd. De menschen wisten er van alles mee te doen en de boschbewoner verdiende veel geld. En met dat geld bouwde hij een groot, nieuw huis, kocht nog meer boschgrond en verbouwde nog meer peterselie en andere groenten. Maar bloemen teelde hij niet, want dat vond hij zonde van den tijd en de moeite.

En nu weet je, Hansje, waarom de blaadjes van de peterselie er zoo mal uitzien. De feeën hebben het zoo gewild, maar in den tuin van dien boschbewoner hebben ze geen voet meer gezet...."

Hansje had aandachtig naar moeder zitten luisteren. Zijn perceeltje peterselie verzorgde hij nu nog beter dan ooit. Maar in een hoekje van zijn moestuintje heeft hij nu ook een paar mooie tulpen staan en wanneer het mooi zonnig weer is of wanneer het tegen den avond gaat, zit Hansje, in een hoek van zijn tuintje gehurkt, stilletjes op zijn eentje te kijken en spiedt of hij geen klein gezichtje ziet opduiken boven den rand van de tulpekelken of het zachte klapwieken hoort van doorzichtige feeënvleugeltjes....

Maar tot nog toe heeft Hansje niet veel geluk gehad!

Of hij het ook ooit zál horen?....

V. LATTE

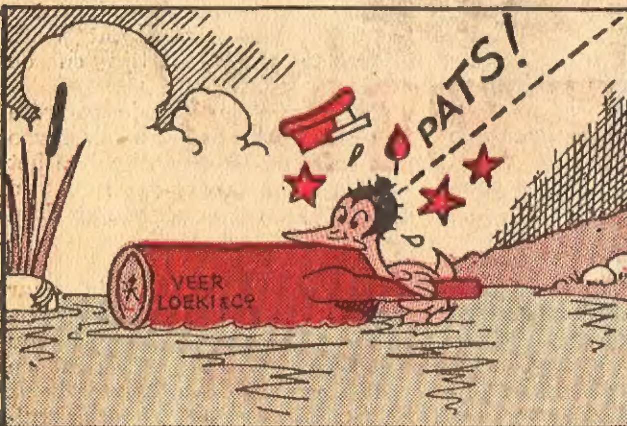
....zit Hansje, in een hoek van zijn tuintje gehurkt, stilletjes op zijn eentje te kijken....

DE AVONTUREN VAN LOEKI

MERB

VEERHUIS

DE JONGENS DIE HIER GISTEREN WAREN, HEBBEN ZEKER DIE PROPPENSCHIETER VERLOREN!

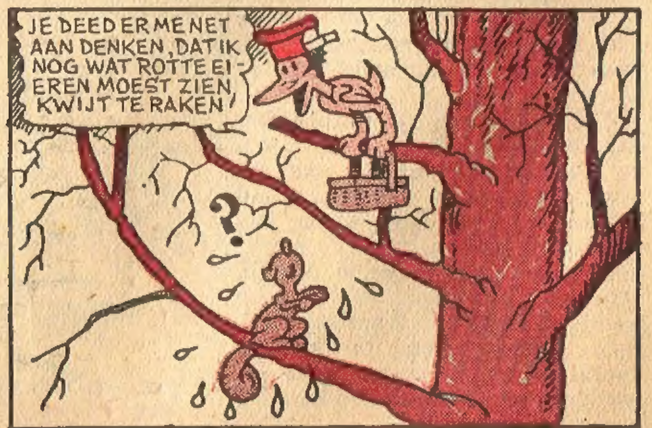

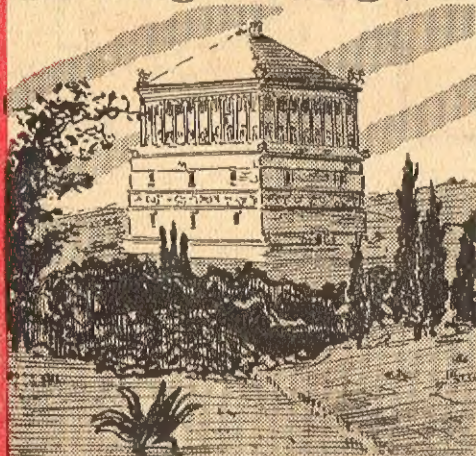

WIE WAS IDA LEWIS?

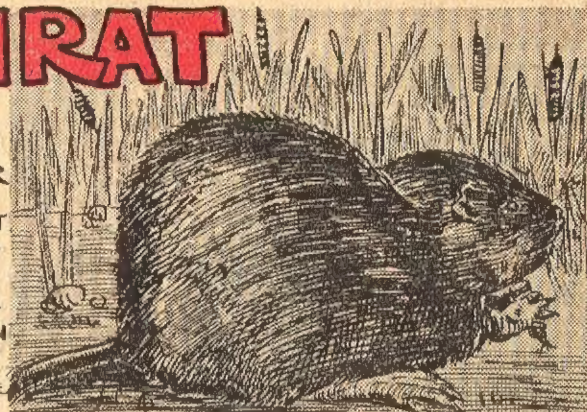
IDA LEWIS WAS 45 JAAR GELEDEN EEN OVER HEEL DE WERELD BEKENDE VUURTOREN WACHTERES TE NEWPORT HARBOR (VER. ST.). ZIJ WAS EEN MOEDIGE VROUW DIE PERSOONLIJK NIET MINDER DAN 32 MENSENLEVENS HEEFT GERED.

WAAR KOMT HET WOORD MAUSOLEUM VANDAAN?

VAN KONING MAUSOLUS, DIE IN 350 VOOR CHRISTUS OVER CARIA REGEERDE. TOEN HIJ GESTORVEN WAS, LIET ZIJN GEMALIN, KONINGIN ARTEMISIA TE HALICARNASSUS (KLEIN AZIË) EEN PRACHTIGE EN REUSACHTIGE GRAFTOMBE TE ZIJNER NAGEDACHTENIS BOUWEN. DIT MONUMENT, DAT DOOR EEN AARDBEVING VERWOEST IS, BEHOORDE TOT DE ZEVEN WERELD WONDEREN. RESTEN ERVAN VINDT MEN NOG IN HET BRITS MUSEUM TE LONDEN

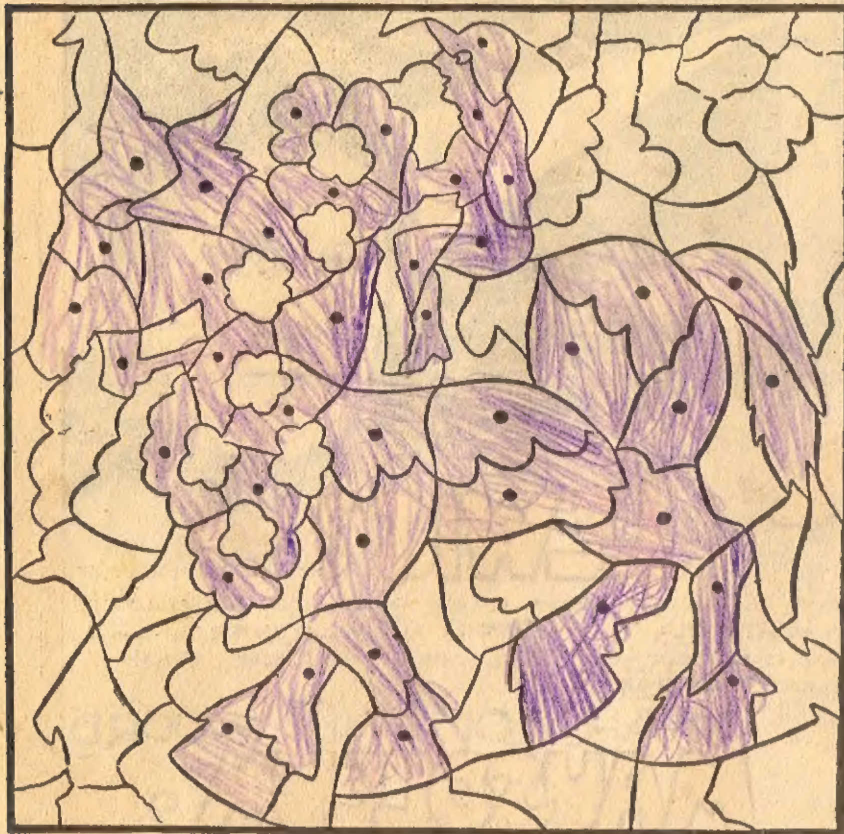
DE BISAMRAT

IS IN NEDERLAND GEVONDEN. HET IS TE HOPEN, DAT DIT GEVREESDE DIER, DAT ALLEEN OM ZIJN KOSTBAAR HUIDJE ERG GEWILD IS, ZICH NIET VERSPREIDT, WANT HET ONDERGRAAFT ALLE DIJKEN. IN 1905 HEEFT EEN GRAAF DRIE BISAMRATTEN UIT ALASKA NAAR BOHEMEN GEBRACHT. TIEN JAAR LATER VOND MEN DE BISAMRAT OP EEN AFSTAND VAN HONDERD KILOMETER VAN DE PLAATS WAAR MEN DE EERSTE DIEREN HAD VRIJGELATEN. LATER VOND MEN ZE BIJ HAMBURG EN IN POLEN. NEDERLAND HEEFT DE BISAMRAT TE DANKEN (!) AAN BELGIË WAAR MEN HET BEEST NAAR BINNEN HEEFT GEHAALD TER WILLE VAN ZIJN PELS.

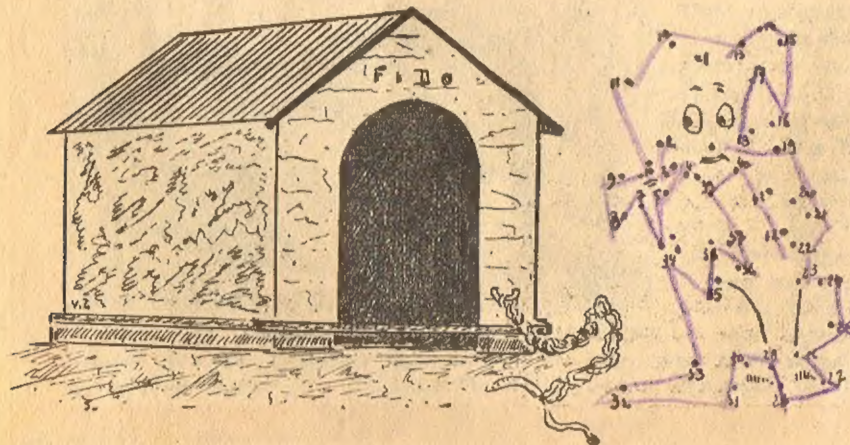
G. GUSSENHOVEN

BONT ALLERLEI

De prijswinnaar Jantje heeft met den zwaren hengst Pollux meegedongen naar den eersten prijs harddraven en het is Jantje gelukt dien prijs te bemachtigen. Jantje en Pollux zijn allebei even blij en Pollux vooral is wat trotsch op de prachtige krans, dien ze hebben gekregen. Alle hokjes met een punt even zwart maken en Jantje en Pollux verschijnen als bij tooverslag.

Waar is Fido ? Het hok van Fido is kant en klaar, maar waar is Fido zelf gebleven ? Probeer maar hem te vinden. Hij kijkt niet erg vriendelijk, maar net of hij zijn nieuwe woonst niet goed vertrouwt. Begin met cijfer 1 en trek vandaar een lijntje naar 2 en dan verder tot aan cijfer 42.

Oplossingen vorig nummer

STERPUZZLE

1. jaar. 2. teer. 3. gaar. 4. beer. 5. waar. 6. peer. 7. naar. 8. veer. 9. paar. 10. leer. 11. haar. 12. meer.

DRIE-WOORDEN-PUZZLE 13

I. Indiaan (In-d-i-aa(e)n).
II. Luistervink (l-ui-ster-vink).
III. Olifant (oli-fa-n(e)t).

4 — 6 — 8

6	4	8
8	6	4
4	8	6

WAAR ZIJN ZE ?

1. Dordrecht 2. Roermond 3. Rome.

LUCIFERSKUNSTJE

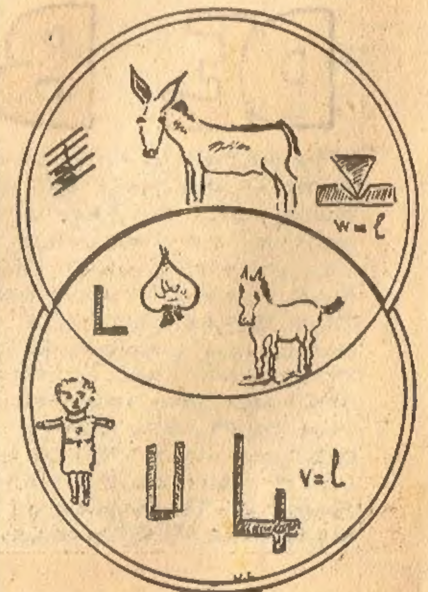
De twee lucifers, die moesten verplaatst worden, zijn aangegeven door een stippellijn. Je ziet dat de gevel nu aan den anderen kant is.

Drie-woorden-rebus 14

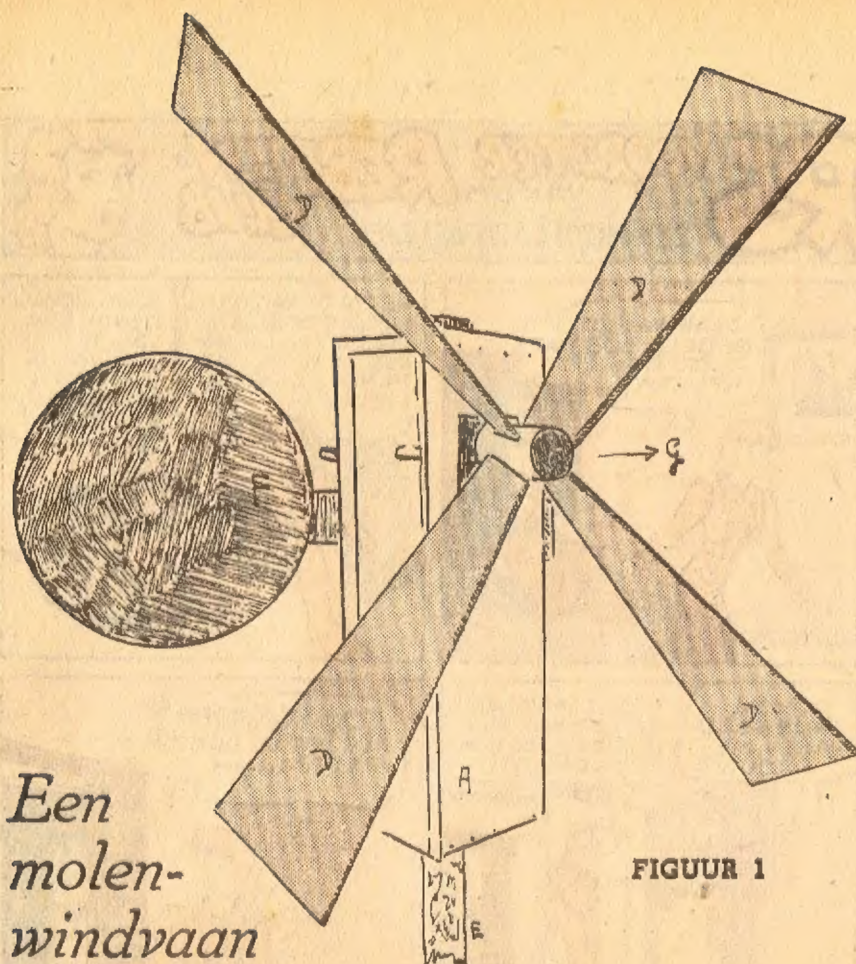
Het eerste dezer drie woordjes beteekent : knusjes, prettig.

Het tweede slaat op een katachtig roofdier.

Het derde is een hooge boom, die sierlijk heen en weer wiegt als het waait.

GOED EN GOEDKOOP KNUTSELEN

Een molen-windvaan

Fig. 1. Afgewerkt model van het molentje. De letters vindt men terug bij de onderdeelen.

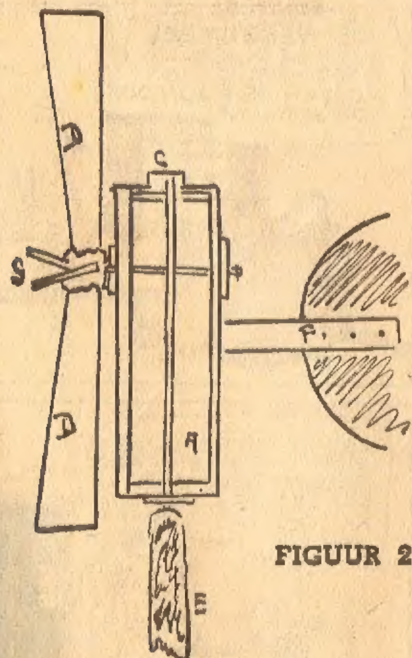

Fig. 2. Doorsnee van het model. **A.** Rechtopstaand bakje. C. Blikken steunplaat. D. Wieken. E. Paal met as. F. Schijf, dienend als windvaan.

(A) Bakje van 30 bij 10 cm. Aan vóór- en achterzijde boven is 'n gaatje geboord voor de as G der molenwieken. Beide gaatjes zijn voorzien van een blikken plaat (B) om het slijten door wrijving van as G tegen te gaan. Aan boven- en onderzijde is een gat voor de as van de paal (E).

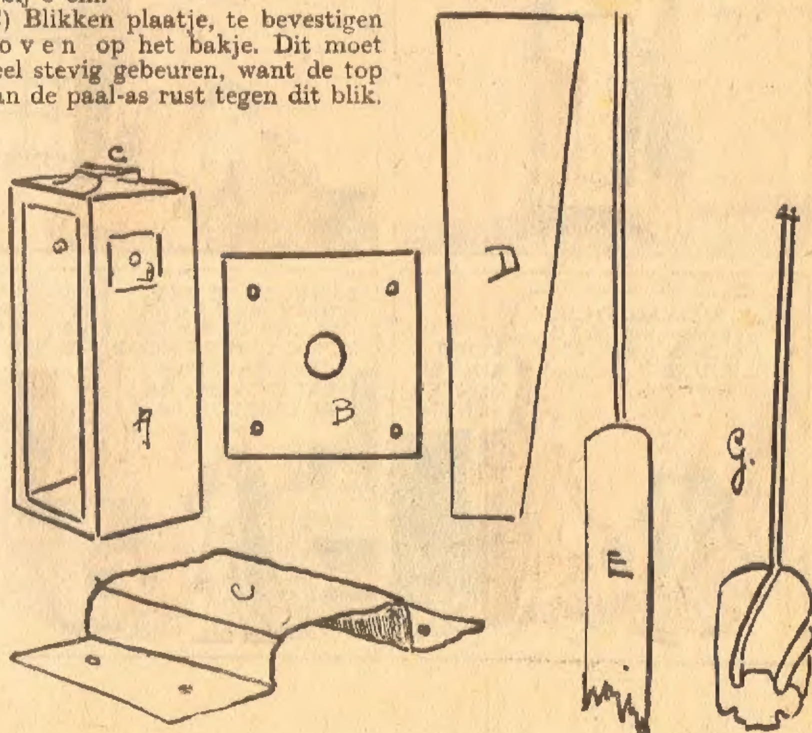
(B) Blikken plaatje aan voor- en achterkant van het bakje : grootte 8 bij 8 cm.

(C) Blikken plaatje, te bevestigen boven op het bakje. Dit moet heel stevig gebeuren, want de top van de paal-as rust tegen dit blik.

(D) De molen heeft vier dergelijke wieken, die in schuinen stand in 't asblok zijn gelijmd. De lengte kan men nemen op 30 cm. De grootste breedte op 12 cm., de kleinste op 8 cm.

(E) Paal-as, die het bakje draagt. Een koperen roe is uitstekend hiervoor geschikt. Het gedeelte dat uit den paal steekt mag echter niet veel langer zijn dan de hoogte van het bakje. Hier bv. 30 ½ cm. Als je dan de roe een 15 cm. in den paal boort, wordt de totale lengte 45 ½ cm. De top van de roe, als 't bakje erop zit, mag zoowat tegen blik C komen. De lengte van den paal zelf moet je zelf bestemmen. Neem echter geen te dunnen paal.

(G) As. Lengte van het as-blokje 12 cm. Dikte 5 cm. (kan ook minder). Weer een koperen roe, die in 't blokje wordt geboord. Lengte 22 cm. Bij de punt een gaatje doormaken voor een pennetje. In het asblokje 4 gleuven zagen, waarin het smalste eind der wieken wordt gelijmd. Lengte der gleuven 8 cm. Breedte afhankelijk van de dikte van het hout der molenwieken. Stevig inlijmen en drogen. Als alles klaar is 'n vriendelijk kleurtje geven.

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB

EEN MOOI CADEAUTJE

